

The Kennedy Rule

K.C. Carmichael

The Kennedy Rule

Houd je rivalen dichtbij...

Vertaald door Nuanxed – Caspar Wijers

ISBN 978-90-492-1254-4
ISBN 978-94-023-3025-0 (e-book)
ISBN 978-90-492-1382-4 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Kennedy Rule*
Vertaling: © Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv
Vertaald door Nuanxed – Caspar Wijers
Omslagontwerp: Rachel Lawston, bewerkt door Het Omslag Atelier
Omslagbeeld: © Rachel Lawston
Zetwerk: Crius Group

© K.C. Carmichael, 2025.
The moral right of the author has been asserted.
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor iedereen die ooit de verwachtingen heeft overtroffen van
wie en wat de wereld aannam dat ze waren*

WARMING-UP

1

28 DECEMBER CHICAGO BROAD WINGS VS. BUFFALO BLIZZARDS

Gavin Marshal

Twintig minuten. Meer tijd heb ik niet om Connor Kennedy eraan te herinneren dat hij nog steeds niet beter is dan ik, ondanks het feit dat hij de afgelopen drie seizoenen tot MVP is uitgeroepen, zes seizoenen geleden Rookie of the Year was en het jaar daarvoor eerder dan ik werd gekozen bij de draft.

Oké. Hij is sneller dan ik. Iets wat me weer wordt ingepeperd zodra de scheids de puck laat vallen voor het begin van de derde periode en Connor de face-off wint. Ik moet over het ijs weer achter zijn tengere lijf aan. En vooruit, het aantal doelpunten dat ik in mijn hele carrière heb gescoord, maakt hij in één seizoen. Maar ik ben hier niet om te scoren. Ik ben hier om te voorkomen dat rijkeluisjochies zoals hij de puck over de schouder van mijn goalie in het net schieten.

Kabam! Ik ben hier ook om hem met mijn heup tegen de boarding te rammen.

‘Nu dans je niet meer met die puck, hè?’ schreeuw ik terwijl de scheids me bij mijn schouderbeschermers pakt en me wegschaatst bij de platgedrukte versie van Connor Kennedy, die ik op het ijs heb achtergelaten.

‘Geniet de volgende twee minuten maar van je plek op de voorste rij, Marshal,’ zegt Connor terwijl hij opkrabbelt. Hij kijkt me aan

met die vreselijke winterblauwe ogen van hem en heeft het lef om te grijnzen. Hij veegt de sneeuw van zijn heupen en schouders terwijl ik word weggevoerd, terug naar mijn thuisbasis. De strafbank.

Serieus. Dit is mijn thuisbasis. Er staat een waterfles met mijn naam erop op me te wachten. Ik pak hem, spuit water in mijn mond en ga zitten op de bank die coach Matthews mijn troon heeft genoemd. Waarom? Omdat ik hier de baas ben, in Buffalo, New York, de thuisbasis van de Blizzards. Ik heers op het enige vlak van ijshockey waarin Connor Kennedy me nooit zal verslaan. Strafminuten. Ik weet eigenlijk niet eens zeker of deze *golden boy* ooit een strafbank van dichtbij heeft gezien. En of hij ooit zijn eigen publiek zijn naam heeft horen scanderen terwijl hij wordt afgevoerd om ‘af te koelen’, zoals ze dat voor mij doen sinds ik hem de vergetelheid in heb gebeukt.

Pretty boys als Connor weten alleen hoe het is om aanbeden te worden. Hoe zou hij ermee dealen als hij gevreesd werd in plaats van vereerd? Zouden die weelderige goudbruine krullen die onder zijn helm vandaan komen dan nog steeds zo glanzen? Zouden zijn blauwe ogen eindelijk door de massa worden gezien zoals ik ze zie? Koel en neerbuigend als het ijs waarop we schaatsen. Hoe zou hij het vinden om gehaat te worden door elke fan in elke stad, behalve die van hem?

Niet leuk, gok ik.

Connor Kennedy

‘Hier worden ze stil van,’ zeg ik tegen mijn teamgenoot James Bryant als de lamp achter het net oplicht. Ik heb de stand gelijkgetrokken. Ik wed dat Gavin Marshal nu niet meer zo pedant doet, nu ik optimaal gebruik heb gemaakt van zijn afwezigheid op het ijs en hij op de strafbank boet voor zijn onnodige overtreding.

Zijn troon. Ik rol met mijn ogen. Je noemt jezelf toch geen koning van de strafminuten?

‘Goed werk, Connor!’ hoor ik coach Chris vanaf de bank roepen. ‘En nu hier komen! Lars, jij vervangt Kennedy.’

‘Ik heb geen pauze nodig, coach. Ik kan nog een shift spelen,’ zeg ik terwijl ik langs de bank schaats en Lars tegenhoud die over de boarding wil klimmen.

‘Misschien niet,’ zegt de coach en hij wist met zijn kin over het ijs naar de strafbank waar Gavin Marshal staat. Die staart me aan en wacht om te worden vrijgelaten als een boze gevangen beer voordat het spel weer begint. Ik knipoog naar hem en hij grijnst zijn tanden bloot. ‘Maar ik laat je hier niet als een prooi achter. Ga op de bank zitten, nu.’

‘Prima.’ Ik bind in en wissel van plaats met Lars.

Als ik zit, kijk ik snel naar het scorebord. Nog zestien minuten speeltijd. Het staat een-een. Ik zou echt moeten spelen. Ik ben de beste center van ons team en heb de beste kans om nog een doelpunt te maken en deze slopende wedstrijd te winnen. Wat het hier in Buffalo nog slopender maakt, is dat het ijs vol staat met onsportieve spelers en de tribunes vol zitten met uitzinnige, bloeddorstige fans. De meeste van hen komen hier volgens mij alleen maar om te zien hoe Gavin Marshal vecht met zijn tegenstanders en ze onderuithaalt.

Ik kijk weer op de klok. Vijf... vier... drie... twee... een. De scheids laat de puck vallen. We winnen de face-off en Marshal schiet als een raket achter de puck aan. Of liever gezegd, recht op James af, een van onze rightwingers, die de puck op een paar meter van het net van de Blizzards schaatst. Hun goalie staat klaar. James maakt zich op voor zijn schot en ik bereid me voor op de botsing die hem te wachten staat. Eentje die ik maar al te goed ken; neergehaald worden door Gavin Marshal is iets wat ik al ken van voordat we allebei werden gedraft. Zelfs bij de junioren kwamen we op de een of andere manier altijd in teams terecht die tegen elkaar speelden. Voorbestemd om rivalen te zijn, denk ik. En hier is hij dan, klaar om die rivaliteit af te reageren op mijn teamgenoot.

Behalve... dat hij het niet doet. In plaats van James tegen het ijs te slaan, sleurt hij de puck mee met zijn stick en past hij hem met een snelle polsbeweging naar zijn eigen teamgenoot die wacht op de vleugel. Dan draait hij zich snel om en begint hij als een bezezene te schaatsen, achter zijn teamgenoten aan, terwijl zij de puck naar elkaar heen en weer passen. De manier waarop ze bewegen en slalommen, en hoe ze erop anticiperen waar de ander zal zijn, terwijl Gavin de best mogelijke verdediging biedt aan ons team, herinnert me eraan hoe ze vorig jaar de beker wonnen.

De Buffalo Blizzards creëren letterlijk een storm op het ijs, met Gavin als de wind die iedereen uit koers blaast. Hij bestrijkt meer ijs dan de puck, maar raakt hem niet meer aan. Terwijl hij schaatst, is zijn focus duidelijk. Zodra hun center, Alexander Tavish, de puck heeft, parkeert Gavin zijn gigantische kont voor onze goalie, waardoor die onmogelijk nog kan zien wat er op hem afkomt.

Het werkt, en de doelhoorn van het thuisteam loeit opnieuw. De Buffalo Blizzards hebben gescoord. Het publiek scandeert Gavins naam, ook al was hij niet degene die de puck in het net schoot. Het gebrul van zijn naam door het publiek is overweldigend.

Ik kijk naar beneden en glimlach naar mijn schaatsen, omdat ik niet wil dat iemand ziet dat ik trots ben op de man aan wie ik een hekel zou moeten hebben.

Gavin

‘Gavin!’ roept een verslaggever, terwijl hij in de kleedkamer een microfoon in mijn gezicht duwt. Ik richt mijn aandacht op hem en forceer een glimlach. Ik haat dit onderdeel van de sport. Ik wil mijn pak uittrekken, douchen en me omkleden. Lekker naar huis, mijn voeten op de armluning van mijn flutbank leggen en mijn knokkels en knieën met ijs koelen. Geen vragen meer beantwoorden, zodat sportanalisten en iedereen die buiten Buffalo vanuit zijn luie stoel met een biertje in de hand toekijkt me een bruut of

een beest kunnen noemen. ‘Dat was een behoorlijke beuk die je Connor Kennedy gaf...’

Je kon erop wachten. Dat is altijd waar ze mee beginnen. En ze vergeten dat ik het ons team in staat heb gesteld het beslissende doelpunt te scoren.

‘... denk je dat het moeilijk wordt om het Amerikaanse team voor de Olympische Spelen dit jaar te halen als je je medespelers zo behandelt?’

Ik haal mijn hand door mijn bezwete haar en strijk het uit mijn gezicht. ‘De selectie voor het Amerikaanse team is nog niet bekendgemaakt.’ Ik lach duivels naar de camera van deze verslaggever. ‘En ik betwijfel ten zeerste of ik erbij zal zitten.’ Niet gelogen. Het zijn de Olympische Spelen. Hoe graag de algemeen directeur ook wil winnen, hij wil die overwinning met zo min mogelijk controverser behalen. Mij toevoegen aan de selectie staat garant voor controverser.

‘Jij moet er gewoon bij zitten!’ Mijn teamgenoot Alexander Tavish rent de kleedkamer door en slaat zijn arm om me heen. Canada had hem al snel bij de selectie gehaald. Heel slim was dat. Hij is een uitstekende aanvaller en is stevast goed voor minstens één punt per wedstrijd. Hij woelt met zijn gehandschoende hand door mijn haar, waardoor plukken van mijn natte zwarte haar weer over mijn ogen vallen, die ik onmiddellijk wegduw. Tavish grijnst en schudt aan mijn schouders. ‘Ik wil weleens weten hoe de rest van de competitie het vindt om een paar weken tegen deze man te spelen.’

‘Word jij daar niet bang van?’ vraagt de verslaggever.

‘Nee.’ Alexander schatert het uit en legt een arm om mijn schouders. ‘We zijn ijshockeyspelers. Wij zijn nergens bang voor.’

Bijna nergens. Maar voor Alexander geldt dat denk ik wel. Als hij niet op het ijs staat, is hij thuis bij zijn bijna perfecte verloofde en zijn golden retriever puppy. Dit terwijl ik naar huis ga, naar mijn *shoebox* appartement dat grotendeels leeg is en afgelegen ligt, omdat ik niet wil dat iemand mijn komen en gaan nauwlettend in de gaten houdt. Hoe minder mensen van mijn privéleven

weten, hoe beter, en dat geldt ook voor mijn teamgenoten. Ik ben nogal op mezelf en heb mijn leven en verleden zo goed mogelijk geheim gehouden, zodat ik niet het middelpunt word van een of ander hoopgevend ‘van krantenjongen tot miljonair’-verhaal. Of erger nog, het gezicht van de steeds controversiëler wordende Gay Pride-avonden van de competitie.

Nog steeds in Alexanders greep, die nu staat te dollen met de verslaggevers, kijk ik de kleedkamer rond om oogcontact te maken met onze pr-manager. Hij geeft me het knikje dat betekent dat ik ermee mag stoppen. Hij denkt waarschijnlijk dat het zijn voornaamste taak is om te voorkomen dat ik verkeerde dingen zeg tegen de pers.

Op zijn teken dat ik mag vertrekken, verontschuldig ik me en ik glip onder Alex’ arm vandaan naar de douches. Terwijl ik door de kleedkamer loop, word ik begroet met gejuich, gejoel en boksgebaren van mijn teamgenoten, plus in het voorbijgaan een waarderend knikje van coach Matthews.

‘Goeie pot,’ zegt hij. ‘Je verdient die A op je shirt echt.’

Mijn lippen trekken strak in iets wat lijkt op een glimlach, en ik tik er twee keer op met de duimkant van mijn rechtervuist. Assistent-aanvoerder. Het is mijn eerste seizoen met die letter, en het was een verrassing toen ik hem de eerste dag van het herfsttrainingskamp op mijn trainingstrui zag. Het is zeldzaam dat de enforcer van het team deze letter draagt. Geef hem aan iemand die minder geweld gebruikt, zeggen de sceptici. Geef hem aan iemand tegen wie de kinderen kunnen opkijken. Alsof niet elke snotneus op het ijs al meteen aan het oefenen is hoe hij zijn handschoenen moet uittrekken en het shirt van zijn tegenstander moet beetpakken om die laatste er tijdig aan te herinneren wat hun doel is. Winnen natuurlijk.

Wat de mensen ook zeggen, ik ben trots op die A. Misschien nog wel trotser dan op mijn titel, koning van de strafminuten. Begrijp me niet verkeerd, ik bescherm mijn teamgenoten graag. Ik zorg er graag voor dat zij hun werk veilig kunnen doen. Ik handhaaf de

ongeschreven ijsregels en laat de andere eenendertig teams graag weten dat de Blizzards het enige team is waar je geen ruzie mee moet krijgen. Bovendien, als ik hard genoeg vecht en mijn macht en kracht toon, dan kijken ze wel uit om mij te vernederen, als het geheim dat ik homo ben uitkomt. IJshockey is alles wat ik heb. Ik wil het niet kwijtraken door zoiets triviaals als met wie ik graag naar bed ga.

Connor

‘Het was een pittige nederlaag, maar we hebben hard gevochten,’ zeg ik na de wedstrijd in de kleedkamer tegen de verslaggevers die om me heen staan. ‘Buffalo is echt een uitdaging.’

‘Het team, of het stadion?’ vraagt de verslaggever.

‘Beide.’ Ik lach. ‘Jullie waren erbij. Dit is een van de luidruchtigste stadions in de competitie met de meest... toegewijde fans.’ Dat was een nette manier om het te zeggen, toch?

Misschien ook niet. Mijn vader, tevens algemeen directeur van mijn team, staart me met armen over elkaar aan vanachter de menigte verslaggevers en mijn teamgenoten.

Ik slik. ‘Maar we zijn klaar voor onze revanche volgende maand, als we weer thuis spelen.’

‘Hoe zit het met de aankondiging van het olympisch team vanavond? Denk je dat er een speler van de Blizzards bij die selectie zit?’

Ik maak even oogcontact met mijn vader. Hij heeft al zijn vrije tijd gestopt in het beïnvloeden van die spelerslijst. Als voormalig olympisch goudenmedaillewinnaar en NHL-speler staat zijn inbreng hoog aangeschreven. Al vindt iedereen die aast op een van de felbegeerde plekken zijn invloed nogal corrupt. Ik neem het ze niet kwalijk. Hij had met pensioen moeten gaan als algemeen directeur van de Chicago Broad Wings toen ik in aanmerking kwam voor de draft. Horen hoe je vader jouw naam in de microfoon zegt als

jij als eerste wordt gekozen, is niet zo'n hartverwarmend moment als mensen denken. Het is druk met een vleugje vriendjespolitiek.

Ik slik en richt mijn aandacht weer op de verslaggever. 'Of ik nou wel of niet word gekozen, ik ben sowieso trots op en blij voor elke speler die de selectie haalt, voor wie ze ook spelen.'

'Zelfs Gavin Marshal?'

Ik vloek inwendig. Moest die verslaggever nu echt over hem beginnen? Er worden meer microfoons mijn kant op geduwd en het wordt helemaal stil. Ik zou Gavin moeten haten. Dat is het verhaal dat mijn vader, en dus de pers, al verkondigt sinds de avond voor de draft, zeven jaar geleden. Ik glimlach naar de camera, klaar om ze te geven wat ze willen, ook al krijg ik er een wee gevoel van in mijn buik. 'Ik dacht dat we het over ijshockey hadden, niet over martial arts.' Ik krijg een goedkeurend knikje van mijn vader, wat betekent dat ik de verslaggevers links kan laten liggen. 'Neem me niet kwalijk. Ik moet me omkleden.'

Eenmaal onder de douche leun ik tegen de betegelde muur en terwijl ik het warme water over me heen laat stromen slaak ik een zucht.

'We pakken ze de volgende keer wel,' zegt James met een stomp van zijn vuist op mijn schouder.

'Zeker!' beaamt Lars als hij onder het water vandaan stapt en een handdoek om zijn middel slaat.

'Reken maar van yes,' zeg ik, omdat dat van me wordt verwacht. Maar eerlijk gezegd is het niet de wedstrijd waar ik van baal. Verliezen hoort bij ijshockey. Het is een lang seizoen en je wint nooit alles.

'Gavin Marshal is echt een eikel,' zegt Johnson als hij binnenkomt.

'Dat kun je wel zeggen,' zegt James en hij geeft Johnson instemmend een boks.

Ik zeg niets. Want het komt ook niet door Gavin dat ik me zo voel. Tuurlijk is hij een lastpak op het ijs en zonder twijfel de frustrerendste aanvaller en enforcer om tegen te spelen, maar hij doet

gewoon zijn werk. En verdomd goed ook. Hij geeft alles op het ijs. Het ziet er bij hem alleen anders uit dan bij het gros van de andere spelers.

Na het douchen loop ik naar de plek met mijn naam erboven. Nee, wacht. Met de naam van mijn vader erboven. Soms vraag ik me af of ze gewoon zijn oude naambordje hebben gebruikt. En of ik hier überhaupt zou zijn als we onze naam niet hadden gedeeld.

Nee. Niet over nadenken. Ik heb mijn plek als Broad Wing misschien cadeau gekregen, maar mijn plek in de NHL heb ik zeker verdiend. Elk team in deze competitie zou de kans zou grijpen om mij over te nemen, maar in geen miljoen seizoenen zou mijn vader overwegen mij te ruilen. Maar verdomme, soms zou ik niets liever willen. Al was het maar zodat ik niet elke seconde van mijn carrière in zijn schaduw hoefde te leven. Vooral daarom wil ik in het olympisch team. Natuurlijk komt hij naar Milaan om de wedstrijden te zien, maar hij reist niet met ons mee. Hij krijgt geen toegang tot de slaapvertrekken in het olympisch dorp. Zelfs de training mag hij niet bijwonen. Hij moet vanaf de tribune toekijken als een gewone fan en als ik eenmaal het ijs op stap zou ik, voor het eerst in mijn leven, een paar wedstrijden in alle rust kunnen spelen zonder zijn bemoeienis.

‘Oké, iedereen!’ schalt mijn vaders stem als hij door de kleedkamer wandelt. ‘Luister even!’ Hij loopt recht op coach Chris af en vraagt hem de televisies iets harder te zetten. Ze zenden een samenvatting uit van onze wedstrijd, en de ESPN-commentatoren analyseren onze nederlaag play-by-play. Hij kijkt me recht aan en grijnst. ‘Ze gaan de selectie bekendmaken.’

Gavin

‘Connor Kennedy,’ zegt de presentator op tv, terwijl een portretfoto van Connor en zijn typisch Amerikaanse goldenboyglimlach het scherm oplicht.

‘Nou zeg, wat een verrassing,’ zegt Tavish, waardoor iedereen in de kleedkamer moet lachen.

‘Je kunt die gast beter niet aan de puck laten,’ zegt Ander Bouchard, onze eerste goalie.

‘Komt voor elkaar!’ schreeuwt Tavish en hij knipoogt precies op het moment dat Bouchards naam op tv wordt genoemd.

‘Yesssssssss!’ De kleedkamer barst uit in gejuich en de helft van het team duikt boven op Bouchard. Gelukkig draagt hij nog bijna zijn hele uitrusting.

Als hij onder de scrum vandaan kruipt, wijst hij naar Tavish. ‘Ik zie jou op het ijs!’

‘Je hoeft mij niet te sparen, hoor!’ zegt Tavish, grijnzend als een kind met Kerstmis.

Ik wou dat ik met hem mee kon glimlachen. Begrijp me niet verkeerd, ik ben blij voor ze. Echt waar. Maar ondanks mijn grote mond tegen de verslaggevers wil ik in de selectie. Ik weet niet waarom. Misschien om mezelf iets te bewijzen. Of de competitie. Of de fans die me haten omdat ik hun favoriete spelers onderuit schoffel. Of de coaches en directeurs die altijd proberen de regels om te buigen zodat ik word geschorst.

Maar eigenlijk zou ik het willen voor mijn vader. Als hij niet alles had opgeofferd door mij in zijn eentje op te voeden, had ik hier niet gestaan. Het was niet makkelijk en ik wil dat hij weet dat het echt de moeite waard was. Helaas ziet het er inmiddels naar uit dat het niet zal gebeuren. Het gebeurt bijna nooit dat er meer dan twee spelers van hetzelfde team worden geselecteerd. Zelfs nu de een is gekozen voor Canada en de ander voor de vs zijn mijn kansen om naar Milaan te gaan net een stuk kleiner geworden.

Het heeft ook voordelen, denk ik. God mag weten hoe een team met zowel Connor Kennedy als mij zou functioneren. We kunnen elkaars bloed wel drinken. Tenminste, hij het mijne. Ik mag hem niet. Waar hij voor staat. Het elitaire karakter van de zoon van een legendarische speler voor wie de rode loper vlak na zijn geboorte al werd uitgerold. Maar toch kan ik niet zeggen dat ik hem

echt haat. Ik ken hem amper. Sterker nog, we waren ooit bijna vrienden: lang geleden, toen we elkaar voor het eerst ontmoetten op een ijshockeykamp. Maar dat liep al sneller mis dan een puck over pas gedweild ijs kan vliegen. Connors vader, een speler die ik al bewonderde toen hij ons land olympisch goud bezorgde, bleek een verrekte klootzak te zijn. Dat was vanaf het moment dat hij ontdekte dat mijn kampbezoek te danken was aan crowdfunding, georganiseerd door mijn lokale ijsbaan in Alaska. Daardoor kreeg ik de kans om te spelen in de grootste jeugdcompetitie van het land.

Connor Kennedy senior zag onmiddellijk wat voor vlees hij in de kuip had. En ik ben niet veranderd. Een armeluisjochie uit een of ander vissersdorpje dat niets te zoeken heeft in een team met zijn zoon, de golden boy.

Hij koos de spelers voor de Broad Wings eigenhandig uit. Het zou mij niet verbazen als hij mede bepaalt wie er voor de Verenigde Staten op de Olympische Spelen mogen spelen.

Of misschien ook niet. Want precies op dit moment hoor ik mijn naam uit de mond van de presentator op het scherm komen.

‘Holy shit,’ zeg ik en ik val achterover op de bank voor mijn hokje terwijl mijn team helemaal uit zijn dak gaat.

EERSTE PERIODE

2

8 FEBRUARI LAS VEGAS, NEVADA – TRAININGSKAMP OLYMPISCH HOCKEYTEAM VERENIGDE STATEN

Connor

Ik herinner me nog levendig de eerste keer dat ik Gavin Marshal zag. We waren zestien en net aangekomen op een zomerkamp voor jeugdspelers in Ann Arbor, Michigan. Voor de meeste jonge ijshockeyspelers was het de officiële start van hun mogelijke carrière als professional. De besten zouden in teams terechtkomen die ons zouden leiden naar de draft of de universiteit om ons verder te ontwikkelen. In tegenstelling tot de rest was mijn pad al bij mijn geboorte uitgestippeld, dus ik kende het proces al. Iedereen in die ruimte kende elkaar al. Op Gavin na.

Hij was een vreemde eend in de bijt. Hij leek wel een man in een zee van jongens. Zelfs op zijn zestiende was Gavin al groot. Verreweg de grootste speler op het kamp. Lang en breed, en met een versleten ijshockeytas vol tweedehandsspullen. En hij leek achterdochtig, alsof hij op het punt stond de deur uit te spurten waar hij vlakbij stond. Ik herinner me dat ik zijn stoppels zag. Een behoorlijk volle baard, om twee uur 's middags. Die accentueerde zijn scherpe kaaklijn en contrasteerde verleidelijk met zijn constant gebruinde olijfkleurige huid. En dan die lange diepdonkere lokken.

Het was sommige van mijn vrienden in de groep, die ik al jaren kende van mijn ijshockeyreisjes, ook opgevallen.

‘Waar hebben ze die gast in godsnaam gevonden?’

‘Ik dacht dat dit een jeugdcompetitie was.’

‘Ja, hij past beter in de gevangeniscompetitie.’

‘Kappen nou, jongens,’ zei ik, hoewel ze niet helemaal ongelijk hadden. Het was vanaf het begin duidelijk dat hij er niet bij hoorde. Om te beginnen kwam hij alleen, terwijl alle anderen door hun ouders waren gebracht. Hij was een mysterie van wie niemand ooit had gehoord. Maar wat mij tot hem aantrok, was iets in zijn ogen, iets wat zijn ware leeftijd verraadde. De man die bij de deur stond, klaar om er eventueel snel vandoor te gaan, zag er onder zijn ruige uiterlijk nerveus en ontzettend eenzaam uit.

Ik liep weg bij mijn vrienden en ging naar hem toe. ‘Hoi. Ik ben Connor. Is dit je eerste keer op het kamp?’

Hij knikte, stak toen zijn hand uit en zei dat hij Gavin Marshal heette. Ik verstond hem nauwelijks, afgeleid door hoe zijn hand voelde in de mijne. Die was ruw en eeltig, maar niet zoals ik als ijshockeyspeler gewend was. Zijn hand voelde alsof hij ruw was geworden door hout in plaats van ijs. Hij was veel te ruig voor een zestienjarige. Iets waar mijn pas ontdekte homoseksualiteit onmiddellijk op aan ging.

Ik slikte toen ik mijn hand terugtrok en hem recht in de ogen keek. ‘Laat me raden,’ zei ik met een glimlach. ‘Je bent een veelzijdige aanvaller, maar wordt vaak ingezet als enforcer.’

Hij knikte weer, maar met een lichte grijns. ‘En jij speelt center.’

‘Kom op, zeg.’ Ik lachte. ‘Ligt dat er zo dik bovenop?’

‘Jij bent Connor Kennedy,’ zei hij en hij nam me van top tot teen op. Toen zijn ogen de mijne weer ontmoetten, zagen ze er wat plagerig uit. ‘O.’ Hij kreeg een blik alsof hij iets had gewonnen. ‘Je dacht dat ik niet wist wie je was.’

Dat had ik inderdaad niet gedacht, door mijn eigen naïviteit en onwetendheid. Tuurlijk, ik kende iedereen in de ruimte behalve hem en zij kenden mij allemaal, maar het deed me schrikken dat hij wist wie ik was. Hij zag er immers uit alsof hij niet van deze wereld was.